BESCHIKKING VAN HET HOF (Tweede kamer)
10 juni 1987 *

In zaak 317/85,

Éliodoro Pomar, voormalig ambtenaar van de Europese Gemeenschappen, wonende te Torremolinos (Spanje), vertegenwoordigd en bijgestaan door B. Gouy, advocaat te Lyon, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij E. Arendt, advocaat aldaar, 34, rue Philippe-II,

verzoeker,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur D. Gouloussis als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij G. Kremlis, lid van haar juridische dienst, bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een beroep strekkende tot veroordeling van de Commissie tot betaling aan verzoeker van schadevergoeding alsmede van bepaalde bedragen die met schending van het Statuut niet of te laat zijn uitbetaald,

geeft

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

samengesteld als volgt: T. F. O'Higgins, kamerpresident, O. Due en K. Bahlmann, rechters,

advocaat-generaal: J. L. da Cruz Vilaça
griffier: P. Heim

de navolgende

* Procestaal: Frans.

Beschikking

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 29 oktober 1985, heeft E. Pomar, voormalig ambtenaar van de Europese Gemeenschappen, op grond van artikel 91 van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen beroep ingesteld strekkende tot veroordeling van de Commissie tot betaling aan verzoeker van een vergoeding voor schade hem opgekomen doordat de Commissie herhaaldelijk haar statutaire verplichtingen niet is nagekomen alsmede doordat op financieel vlak tal van onregelmatigheden hebben plaatsgevonden.

2 Verzoeker, van Italiaanse nationaliteit, heeft van maart 1961 tot zijn uitdiensttreding op 30 juni 1974 gewerkt bij het Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek te Ispra. Bij brief van 6 maart 1985 diende hij bij de Commissie een klacht in, inhoudende dat deze haar bijstandsplicht in de zin van artikel 24 van het Statuut had geschonden en was tekortgeschoten in haar algemene verplichting om haar ambtenaren bij te staan (de Commissie zou de op verzoeker rustende geheimhoudingsplicht te laat en slechts gedeeltelijk hebben opgeheven, zulks in kennelijke strijd met de geest en de letter van artikel 19 van het Statuut). De Commissie zou zich aan deze nalatigheden jegens verzoeker hebben schuldig gemaakt naar aanleiding van een tegen deze ingestelde strafvervolging voor de nationale gerechten. In de klacht werd tevens kritiek geuit op het niet of te laat uitbetalen van diverse toelagen en vergoedingen.

3 Tussen partijen is in confesso dat genoemde nalatigheden, ongeacht hun juridische kwalificatie, niet na 1980 zijn te situeren.

4 De Commissie stelt dat het beroep te laat is ingesteld en bijgevolg niet-ontvankelijk is, omdat alle door verzoeker aangevoerde feiten uit de periode 1974-1980 dateren. Met andere woorden, de bezwarende handelingen hebben zich volgens de Commissie uiterlijk in 1980 voorgedaan, terwijl verzoeker eerst in 1985 een klacht heeft ingediend. De termijnen van de artikelen 90 en 91 Ambtenarenstatuut zouden dan ook ontegenzeglijk zijn overschreden.

5 In repliek betoogt verzoeker, dat zijn beroep een beroep wegens aansprakelijkheid is, dat strekt tot vergoeding voor de gevolgen van onrechtmatig handelen van de

Commissie, en dat op zulk een actie niet de termijnen van artikel 91 Ambtenarenstatuut van toepassing zijn, maar de vijfjarige termijn voor gewone op aansprakelijkheid van de Gemeenschappen gebaseerde vorderingen. Zouden in casu de in de artikelen 90 en 91 Ambtenarenstatuut bedoelde termijnen van toepassing zijn, dan meent verzoeker een beroep te kunnen doen op overmacht.

6 Volgens artikel 92, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering kan het Hof in iedere stand van het geding ambtshalve middelen van niet-ontvankelijkheid, welke van openbare orde zijn, in behandeling nemen en krachtens artikel 91, paragrafen 3 en 4, van dit Reglement beslissen zonder de mondelinge behandeling te openen.

7 Volgens vaste rechtspraak (arresten van 22 oktober 1975, zaak 9/75, Meyer-Burckhardt, Jurispr. 1975, blz. 1171, en 4 juli 1985, zaak 176/83, Allo, Jurispr. 1985, blz. 2155) valt een uit de dienstbetrekking voortkomend geding tussen een ambtenaar en de instelling waarbij hij in dienst is, zelfs indien het een schadevordering betreft, binnen het kader van artikel 179 EEG-Verdrag (of artikel 152 Euratom-Verdrag) en de artikelen 90 en 91 Ambtenarenstatuut. Met name wat de ontvankelijkheid betreft, zijn op een dergelijk geding niet van toepassing de artikelen van de oprichtingsverdragen die de algemene regeling ter zake van de niet-contractuele aansprakelijkheid van de Gemeenschappen bevatten, noch de bepalingen van de Statuten van het Hof (EGKS, EEG en Euratom), volgens welke de verjaringstermijn voor deze acties vijf jaar is.

8 Hieruit volgt, dat op het onderhavige geding de artikelen 90 en 91 Ambtenarenstatuut van toepassing zijn en niet de genoemde algemene bepalingen van de Verdragen en van de Statuten van het Hof.

9 Volgens artikel 91, lid 2, Ambtenarenstatuut is een beroep van een ambtenaar slechts ontvankelijk indien de betrokkene zich eerst tot het tot aanstelling bevoegd gezag heeft gewend met een klacht op grond van artikel 90, lid 2. Deze klacht moet zelf zijn ingediend binnen drie maanden nadat het bezwarend geachte besluit is genomen.

10 Vaststaat evenwel dat geen van de handelingen die verzoeker mogelijkerwijs hebben bezwaard wegens de gestelde schending van de artikelen 19 en 24 van het Statuut of van zijn financiële rechten, na 1980 is verricht.

11 Daar verzoeker zijn klacht eerst op 6 maart 1985 heeft ingediend, voldoet zijn beroep kennelijk niet aan de termijnvoorwaarden van de artikelen 90 en 91 van het Statuut.

12 Het beroep op overmacht, waarmee verzoeker aan niet-ontvankelijkheid wegens termijnoverschrijding tracht te ontkomen, kan niet worden aanvaard. Verzoeker heeft niet aangetoond dat het hem onmogelijk was, zijn klacht binnen de statutaire termijn in te dienen. Bovendien blijkt uit de overvloedige correspondentie die hij sinds 1975 met de Commissie heeft gevoerd, dat hij zonder bezwaar aan deze formaliteit had kunnen voldoen, desnoods door middel van een gemachtigde.

13 Bijgevolg moet worden vastgesteld, dat het beroep kennelijk niet-ontvankelijk is.

14 Omdat het dossier alle gegevens bevat die noodzakelijk zijn om uitspraak te kunnen doen, leek het niet nodig partijen te horen.

Kosten

15 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Volgens artikel 70 van dat Reglement blijven echter de kosten door de instellingen ter zake van beroepen van personeelsleden der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste.

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

rechtdoende krachtens artikel 91 van het Reglement voor de procesvoering,

gehoord de advocaat-generaal,

beschikt:

1) Het beroep wordt niet-ontvankelijk verklaard.

2) Elk der partijen zal de eigen kosten dragen.

Luxemburg, 10 juni 1987.

De griffier

P. Heim

De president van de Tweede kamer

T. F. O'Higgins